

Tornar-se a aixecar un cop més i sense por

Diu un proverbi que «només qui cau, pot tornar-se a aixecar». Un exemple que transmet alhora tendresa i coratge és el dels infants en les primeres etapes del seu desenvolupament. ¡Quanta força de voluntat en aquells primers passos insegurs, en aixecar-se cada vegada amb determinació, fins a guanyar seguretat i començar amb moviments cada cop més fermes... el camí de la vida!

A mesura que un creix, entre reptes i dificultats, tornar-se a aixecar cada vegada esdevé més difícil. Les proves de la vida ens carreguen, la por de perdre les nostres seguretats (en la trobada amb qui és diferent o no pensa com nosaltres) ens frena. No sempre n'hi ha prou amb la força de voluntat ni tampoc amb el desig sincer de ser coherents amb els valors i les opcions preses. En aquests moments difícils, poder comptar amb una mà amiga pot donar-nos l'impuls per recomençar sense por i fer, en el fons de la consciència, un silenci autèntic capaç de "reconstruir-nos" interiorment.

Diu Chiara Lubich: «Qui no passa per la prova? Aquesta pren els rostres del fracàs, de la pobresa, de la depressió, del dubte, de la temptació [...]. Fa por també la societat materialista i individualista que ens envolta, amb les guerres, les violències, les injustícies...». Chiara ho va mostrar amb la seva pròpia vida: és precisament en aquests moments de foscor i de cansament quan és més important trobar la força per "recomençar", primer de tot dins nostre, amb la confiança que "encara ho pots esperar tot"¹.

És el que li va passar a l'Emilia de Terra Santa. Treballa com a directiva d'un sector del Govern juntament amb jueus, cristians, musulmans i drusos. Després del 7 d'octubre de 2023 comprèn que l'amor és l'única resposta possible davant d'un dolor tan gran i es compromet a estimar totes les persones que l'envolten, sobretot a través de l'escolta, per poder acollir l'altre en el seu cor. Escoltar amb amor i humilitat i comprendre què té a dir l'altre, sigui àrab o jueu. Així, amb una gran part dels seus companys, han arribat a estar tan oberts recíprocament que poden parlar lliurement de la situació, i això ha donat coratge a altres companys per expressar les seves pors i dolors, mantenint el grup unit i restant en la pau².

Són moltes les històries de comunitats ferides que no es rendeixen, que troben dia rere dia, vivint la reciprocitat de compartir-ho tot, la força per creure que l'odi no pot tenir l'última paraula.

Encara que no siguem nosaltres qui veiem els fruits del nostre compromís, cada vegada que ens tornem a aixecar contribuirem a formar "homes nous", perquè —com deia Bonhoeffer des de la presó poc abans de morir—: «Per a qui és responsable, la pregunta última no és com me'n surto heroicament en aquest afer, sinó: quina podrà ser la vida de la generació que ve».

¹ "Ricominciare" Gen Rosso

² Experiència explicada al congrés interreligiós *One Human Family* el juny de 2024 a Castelgandolfo, Itàlia.